

VENDIM
Nr.14, datë 21.7.2008

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Gjergj Sauli	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kristofor Peçi	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “

me sekretare Brunilda Bara, në datë 16.1.2008, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.55/9 Akti që i përket:

KËRKUES: GJYKATA E APELIT PËR KRIME TË RËNDA, në mungesë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

KUVENDI I SHQIPËRISË, përfaqësuar nga z.Lulzim Lelçaj, me autorizim.

KËSHILLI I MINISTRAVE, në mungesë.

ZYRA E PROKURORIT TË PËRGJITHSHËM, përfaqësuar nga prokurori Saliko Hajno, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me nenin 148/1 të Kushtetutës, i neneve 24 pikat 2 dhe 5, 323 pika 1, 327 pika 2 dhe 328 të Kodit të Procedurës Penale.

BAZA LIGJORE: Nenet 134/1, germa “d”, dhe 145/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Petrit Plloçi; përfaqësuesit e subjekteve të interesuara, që kërkuar rrëzimin e kërkesës dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Prokuroria pranë Gjykatës për Krime të Rënda Tiranë, mbi kallëzimin e shtetasit J.M. ka nisur procedimin penal nr.58 në ngarkim të shtetasit K.H., për veprën penale të “Shtrëngimit me anë të kanosjes ose dhunës për dhënien e pasurisë”, parashikuar nga neni 109/b i Kodit Penal. Në përfundim të hetimeve paraprake, prokuroria, mbështetur në nenin 328/1, germa “b” të Kodit të Procedurës Penale, ka vendosur “Pushimin e pjesshëm të hetimeve, pasi fakti nuk parashikohet nga ligji si vepër penale”. Vendimi për pushimin e pjesshëm të hetimeve dhe vendimi i Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, që kishte miratuar “Pushimin e çështjes”, janë shfuqizuar nga Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, e cila ka vendosur dërgimin e akteve të këtij procedimi penal prokurorisë për vazhdimin e hetimeve.

Në përfundim të hetimeve, prokuroria pranë Gjykatës për Krime të Rënda, me të njëjtin arsyetim, ka vendosur “Pushimin e pjesshëm të hetimeve”. Ky vendim është ankimuar në Gjykatën e Shkallës së Parë për Krime të Rënda dhe më pas në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda. Kjo e fundit, me vendimin datë 31.7.2007, ka vendosur pezullimin e gjykimit të çështjes

dhe ia ka dërguar aktet Gjykatës Kushtetuese, për t'u shprehur nëse nenet 24 pikat 2 dhe 5, 323 pika 1, 327 pika 2 dhe 328 të Kodit të Procedurës Penale, që parashikojnë të drejtën e prokurorit për pushimin e çështjes penale, vijnë në kundërshtim me nenin 148/1 të Kushtetutës.

Gjykata e Apelit për Krime të Rënda ka vlerësuar si jokushtetuese dispozitat e kundërshtuara duke parashtruar në esencë, se:

- Vendimi i marrë nga prokurori për pushimin e çështjes ose akuzës në çdo fazë të procedimit, vjen në kundërshtim me funksionin kushtetues të tij, që është ushtrimi i ndjekjes penale dhe përfaqësimi i akuzës në gjyq, në emër të shtetit, parashikuar në nenin 148/1 të Kushtetutës.

- Kjo vendimmarrje e rëndësishme, e cila në mënyrë abuzive i lihet në diskrecion prokurorit, nuk ndjek rrugën normale të çmueshmërisë së saj prej një organi të tretë të paanshëm siç është gjykata.

- Parashikimet e këtyre dispozitave shkelin parimin e paanësisë së organit të ngarkuar me dhënien e drejtësisë e në këtë aspekt, është e pamundur të konceptohet dhënia e drejtësisë në mënyrë përfundimtare prej organit të ngarkuar me ndjekjen penale.

- Në të njëjtën situatë antikushtetushmërie qëndron dhe neni 24/5 i Kodit të Procedurës Penale, i cili parashikon të drejtën e prokurorit më të lartë për të kontrolluar (me cilësinë e gjykatës së shkallës superiore) vendimmarrjen e prokurorit më të ulët.

Përfaqësuesit e subjekteve të interesuara, kërkuar përpara Gjykatës Kushtetuese rrëzimin e kërkesës, duke parashtruar:

Përfaqësuesi i Kuvendit të Shqipërisë:

- Gjykata e Apelit për Krime të Rënda nuk legjitimohet t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese, sepse nuk plotësohet kushti që ligji i vlerësuar si jokushtetues të ketë lidhje të drejtpërdrejtë me zgjidhjen e çështjes konkrete (neni 145/2 i Kushtetutës dhe neni 68 i ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë" (Ligji nr.8577). Në rastin në shqyrtim, objekt gjykimi ka qenë një vendim i prokurorisë, mbështetur në nenin 328/1, germa "b" të Kodit të Procedurës Penale. Për pasojë, kërkesa nuk mund të shtrihet në nene të tjera që nuk kanë lidhje me çështjen në shqyrtim.

- Pretendimi se prokuroria merr attribute të dhënies së drejtësisë nuk është i bazuar, pasi pushimi i një çështje nga ana e prokurorisë nuk mund të konsiderohet një formë e dhënies së drejtësisë, por kompetencë e prokurorisë brenda autoritetit të saj kushtetues të ndjekjes penale.

- Kompetenca që neni 24/5 i Kodit të Procedurës Penale i njeh prokurorit më të lartë, për të shfuqizuar vendimet e prokurorëve më të ulët, është në përputhje me nenin 148/2 të Kushtetutës, i cili parashikon që "Prokuroria është organ i centralizuar".

Përfaqësuesi i zyrës së Prokurorit të Përgjithshëm:

- Neni 148/1 i Kushtetutës përcakton, midis të tjerave, që "Prokuroria kryen edhe detyra të tjera të caktuara me ligj". Në zbatim të këtij përcaktimi, Kodi i Procedurës Penale të Republikës së Shqipërisë, nëpërmjet dispozitave të kundërshtuara, i njeh të drejtën prokurorit jo vetëm të kryejë hetimet paraprake, por dhe të vendosë mosfillimin apo pushimin e çështjes kur plotësohen disa kriteret.

- Përcaktimi i nenit 24/5 të Kodit të Procedurës Penale nuk bën fjalë vetëm për vendimet e pushimit, por ai zgjidh në parim problemin lidhur me aktet e paligjshme që mund të marrë prokurori më i ulët gjatë hetimeve paraprake. Në këtë rast, kontrolli që ushtron prokurori më i lartë është në pajtim me parimin e funksionimit të prokurorisë si organ i centralizuar, përcaktuar në nenin 148/2 të Kushtetutës.

II

1. Lidhur me pretendimin për moslegjitimimin e kërkuarit

Përfaqësuesi i subjektit të interesuar - Kuvendi i Shqipërisë - pretendon se pala kërkuar

nuk legjitimohet të vërë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese, sepse nuk plotësohen kushtet për të iniciuar një gjykim incidental. Konkretisht, subjekti i interesuar pretendon, se nuk përmbushet kushti që ligji i vlerësuar si jokushtetues nga ana e gjykatës së juridiksionit të zakonshëm, të ketë lidhje të drejtpërdrejtë me zgjidhjen e çështjes konkrete që gjykata ka në shqyrtim.

Lidhur me pretendimin e mësipërm, Gjykata Kushtetuese vlerëson se kushtet për fillimin e gjykimit në rrugë incidentale janë parashikuar në nenin 145/2 të Kushtetutës dhe janë detajuar në nenin 68 të ligjit 8577. Sipas këtyre dispozitave, një gjykim i tillë vihet në lëvizje kur çmohet se ligji është antikushtetues dhe kur ka lidhje të drejtpërdrejtë midis ligjit dhe zgjidhjes së çështjes konkrete. Në rastin në shqyrtim, përpara Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda është paraqitur një ankim kundër vendimit të pushimit të çështjes penale nga prokurori, vendim ky i mbështetur në nenin 328/1, germa “b” të Kodit të Procedurës Penale. Megjithatë, gjatë shqyrtimit të çështjes kjo gjykatë ka vlerësuar se në vetvete kompetenca që i njihet prokurorit për pushimin e çështjes është në kundërshtim me nenin 148/1 të Kushtetutës dhe, për këtë arsye, ka kërkuar shfuqizimin edhe të disa dispozitave të tjera të Kodit të Procedurës Penale, ku përfshihet neni 24, pika 2, dispozitë e cila parashikon në parim këtë kompetencë të prokurorit, që konkretizohet më tej në parashikimet e neneve 323, 327 dhe 328 të Kodit të Procedurës Penale.

Gjykata Kushtetuese konstaton se është e vërtetë sa pretendon subjekti i interesuar, se Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda i është shtruar problemi i verifikimit të ligjshmërisë së pushimit të procedimit penal, në aplikim të nenit 328/1/b të Kodit të Procedurës Penale. Megjithatë, Gjykata Kushtetuese vlerëson se në rastin në shqyrtim, kontrollit kushtetues duhet t’i nënshtrohen edhe dispozitat e tjera të kundërshtuara, pasi edhe këto dispozita kanë të bëjnë me kompetencën e prokurorit për pushimin e procedimit penal. Një qëndrim i tillë mbështetet në nenin 48/2 të ligjit nr.8577, dispozitë, e cila përjashtimisht lejon kontrollin kushtetues edhe të akteve të tjera normative, kur ka lidhje midis objektit të kërkesës dhe këtyre akteve.

Përsa i përket parashikimit të pikës 5 të nenit 24, sipas së cilës “Prokurori më i lartë ka të drejtë të vendosë ndryshimin ose shfuqizimin e vendimeve të marra nga prokurori më i ulët me ankim ose kryesisht”, Gjykata Kushtetuese vlerëson se nuk përmbushen kushtet e nenit 68 të ligjit 8577. Kjo dispozitë jo vetëm që nuk është dispozita e zbatuar në rastin konkret, por as nuk ekziston ndonjë lidhje e drejtpërdrejtë midis saj dhe zgjidhjes së çështjes konkrete nga gjykata e juridiksionit të zakonshëm. Për pasojë, Gjykata e Apelit për Krime të Rënda nuk legjitimohet për kundërshtimin e kësaj dispozite në kuadrin e një gjykimi incidental.

III

Lidhur me themelin e pretendimeve të kërkuarit Gjykata Kushtetuese konstaton se, megjithëse Gjykata e Apelit për Krime të Rënda ka pretenduar papajtueshmërinë e dispozitave të kundërshtuara me nenin 148 të Kushtetutës, në esencë ajo ka pretenduar se këto dispozita bien ndesh edhe me nenin 135 të Kushtetutës. Për këtë arsye, Gjykata Kushtetuese do t’i analizojë pretendimet e kërkuarit në vështrim të këtyre dy dispozitave kushtetuese.

1. Lidhur me pretendimin e papajtueshmërisë me nenin 148/1 të Kushtetutës

Pala kërkuar - Gjykata e Apelit për Krime të Rënda - në esencë, ka pretenduar se dispozitat e neneve 24 pika 2, 323 pika 1, 327 pika 2 dhe 328 të Kodit të Procedurës Penale, të cilat parashikojnë kompetencën e prokurorit për pushimin e çështjes penale, nuk pajtohen me natyrën e funksionit të prokurorit, përcaktuar në nenin 148/1 të Kushtetutës – ushtrimi i ndjekjes penale dhe përfaqësimi i akuzës në gjyq në emër të shtetit.

Në kontekstin e çështjes në shqyrtim, Gjykata Kushtetuese vë në dukje se nga Kushtetuta buron detyrimi i shtetit për të siguruar një mbrojtje sa më të mirë dhe efektive të të drejtave dhe lirive themelore të njeriut dhe vlerave të tjera kushtetuese, për të garantuar sigurinë e individit dhe shoqërisë kundër akteve (veprave) kriminale. Në një shtet demokratik dhe të së drejtës, përcaktimi i veprave penale dhe i sanksioneve për to mund të bëhet vetëm me ligj. Kjo nënkupton edhe të drejtën dhe detyrimin e ligjvënësit për të rregulluar marrëdhëniet juridike procedurale

penale, që kanë të bëjnë me zbulimin, hetimin dhe gjykimin e veprave penale.

Gjykata Kushtetuese vlerëson, se kur rregullon marrëdhënie të sferës procedurale penale ligjvënësi gëzon liri të gjerë veprimi, por duke respektuar normat dhe parimet e Kushtetutës që kanë të bëjnë me barazinë e personave në të drejta (neni 18 i Kushtetutës), të drejtën për t'u drejtuar gjykatës dhe të drejtën për një proces të rregullt ligjor (neni 42 i Kushtetutës), parimin e pavarësisë së gjykatës në dhënien e drejtësisë etj.

Kur ndërmer rregullime të kësaj natyre, ligjvënësi, përveç parimeve të sipërpërmendura, duhet të respektojë edhe kuadrin kushtetues që sanksionon institutet e ndjekjes penale, të mbrojtjes së akuzës në emër të shtetit dhe të gjykitimit.

Për t'u dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura nga kërkuesi, Gjykata Kushtetuese pati parasysh natyrën e funksionit të prokurorit në aspektin kushtetues, të analizuar edhe në vendime të tjera të saj (vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.26, datë 4.12.2006 dhe nr.3, datë 6.2.2008).

Sipas nenit 148 të Kushtetutës “1. Prokuroria ushtron ndjekjen penale, si dhe përfaqëson akuzën në gjyq në emër të shtetit. Prokuroria kryen edhe detyra të tjera të caktuara me ligj. 2. Prokurorët janë të organizuar dhe funksionojnë pranë sistemit gjyqësor si organ i centralizuar. 3. Në ushtrimin e kompetencave të tyre prokurorët u nënshtrohen Kushtetutës dhe ligjeve”. Këto dispozita përbëjnë modelin e përgjithshëm të procedurës penale, por kuadri kushtetues i ndjekjes penale duhet të shihet edhe në kontekstin e parimit të shtetit të së drejtës (neni 4 i Kushtetutës), nga i cili burojnë edhe parime të tjera të procesit penal - si parimi i prezumimit të pafajësisë, ndalimi i gjykitimit dy herë për të njëjtën vepër penale, parimi i kontradiktoritetit, e drejta për t'u gjykuar publikisht dhe brenda një afati të arsyeshem nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e krijuar me ligj, e drejta e mbrojtjes, e drejta për t'u ankuar në një gjykatë më të lartë etj.

Gjykata Kushtetuese vë në dukje se kompetenca e prokurorit për mosfillimin apo pushimin e çështjes penale (në rastet e parashikuara në ligj), si aspekt i funksionit të tij kushtetues të ushtrimit të ndjekjes penale, është në pajtim me parimin e shtetit të së drejtës. Ky parim, midis të tjerave, presupozon që shteti duhet të marrë të gjitha masat për të mbrojtur dinjitetin e njeriut, të drejtat dhe liritë e tij, rendin kushtetues, pronën, mjedisin, të ndëshkojë çdo përpjekje të paligjshme kundër tyre, si dhe të sigurojë që asnjë person të mos ndiqet dhe dënohet penalisht në mënyrë të padrejtë.

Në kuadrin e këtij detyrimi të shtetit - që asnjë person të mos ndiqet penalisht padrejtësisht - ligjvënësi ka përcaktuar me ligj rastet e mosfillimit apo pushimit të çështjes penale, duke vendosur detyrimin që prokurori, kur plotësohet çdonjëri nga këto raste, të vendosë mosfillimin apo pushimin e akuzës, ose të çështjes penale.

Në teorinë e së drejtës procedurale penale, ndjekja penale nënkupton një aktivitet juridik procedural që ndërmerret kundër dikujt që ka shkelur ligjin. Ndjekja penale përfaqëson tërësinë e veprimeve procedurale të parashikuara nga ligji, me qëllim vërtetimin ose rrëzimin e akuzës së ngritur nga prokurori (vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr.3, datë 6.2.2008).

Ndjekja penale (procedimi penal) përfshin dy faza të ndryshme, por të lidhura në mënyrë funksionale; fazën e hetimeve paraprake, që konsiston në kryerjen e veprimeve hetimore për të zbardhur ngjarjen dhe identifikuar autorin; dhe fazën e gjykitimit, që përfaqësohet nga mbrojtja e akuzës përpara gjykatës. Në bazë të nenit 277 të Kodit të Procedurës Penale, prokurori dhe policia gjyqësore zhvillojnë, brenda kompetencave të caktuara, hetimet e nevojshme që lidhen me ushtrimin e ndjekjes penale. Prokurori drejton hetimet dhe ka në dispozicion policinë gjyqësore, por ai mund të kryejë vetë veprimet hetimore që i çmon të nevojshme. Në përfundim të veprimeve hetimore prokurori, pasi shqyrton aktet dhe sigurohet që i pandehuri ose mbrojtësi është njohur me to, vendos, sipas rastit, pushimin e çështjes ose dërgimin e saj në gjykatë (neni 327 i Kodit të Procedurës Penale).

Gjykata Kushtetuese vlerëson megjithatë, se kjo vendimmarrje e prokurorit udhëhiqet

nga parimi i ligjshmërisë. Kjo do të thotë se përcaktimi i rasteve (kriterëve ligjore) të mosfillimit apo pushimit të çështjes penale është bërë në nivel qendror nga ana e shtetit/ligjvënësit. Prokurorit nuk i lejohet një *modus operandi* i tillë ku të vendosë të pushojë një çështje penale jashtë kriterëve ligjore. Diskrecioni i prokurorit qëndron vetëm në faktin se atij i është lënë kompetenca të vlerësojë nëse, në procedimet konkrete që ka për trajtim, përmbushen ose jo këto kriterë.

Kushtetutëbërësi e ka njohur prokurorinë si një organ të centralizuar që në ushtrimin e kompetencave i nënshtrohet vetëm Kushtetutës dhe ligjeve. Ndryshe nga sa pretendon pala kërkuese, qëllimi i kushtetutëbërësit nuk ka qenë të vendosë një barrierë kushtetuese për ushtrimin në mënyrë të detyruar të ndjekjes penale, siç mund të jetë rasti i ndonjë vendi tjetër, ku Kushtetuta ka pranuar modelin e ndjekjes penale të detyrueshme, që nënkupton se prokurori nuk mund ta pushojë vetë ndjekjen penale, por duhet t’ia kërkojë këtë gjykatës. Kushtetutëbërësi ka përcaktuar qartë garancitë dhe mënyrën e funksionimit të prokurorisë, duke e shkëputur nga pushtetet e tjera, pra larg ndikimeve politike të mundshme, garanci që sigurojnë mbrojtjen e të drejtave të individëve.

Gjykata Kushtetuese thekson se pavarësia e prokurorit në organizimin e hetimeve paraprake dhe përfaqësimin e akuzës në gjykatë është një vlerë kushtetuese. Megjithatë, kjo pavarësi, e sanksionuar në Kushtetutë, nuk mund të interpretohet se në procesin penal, prokurorët nuk janë të detyruar të respektojnë ligjet dhe/ose udhëzimet apo vendimet e gjykatës. Në ushtrimin e kompetencave të tyre prokurorët janë të pavarur nga ndikimi i pushteteve të tjera, por janë të varur nga ligji. Me fjalë të tjera, kompetencat e prokurorëve për pushimin e çështjes penale, në aspektin kushtetues, nuk lejohet të interpretohen si e drejtë subjektive e tyre, d.m.th. si e një e drejtë që ata ose e përdorin, ose mund të vendosin të mos e përdorin. Gjykata Kushtetuese shton se këto kompetenca përbëjnë edhe detyrime për prokurorët, të cilat jo vetëm që mund, por dhe janë të detyruar t’i përmbushin në qoftë se plotësohen kushtet përkatëse të sanksionuara në ligj.

Sa më sipër, Gjykata Kushtetuese konkludon se dispozitat e kundërshtuara nuk vijnë në kundërshtim me nenin 148 të Kushtetutës.

2. Lidhur me pretendimin e papajtueshmërisë me nenin 135 të Kushtetutës

Gjykata Kushtetuese konstaton gjithashtu, se Gjykata e Apelit për Krime të Rënda është shprehur se pushimi i çështjes penale përbën dhënie të drejtësisë, e cila si funksion gjyqësor nuk mund të ushtrohet nga prokurori. Duke u shprehur në këtë mënyrë, pala kërkuese, në esencë, ka vënë në dyshim pajtueshmërinë e dispozitave të kundërshtuara edhe me nenin 135 të Kushtetutës. Në kuadrin e këtij pretendimi, Gjykata Kushtetuese trajtoi dhe nocionin e “dhënies (administrimit) së drejtësisë”, pra “të ushtrimit të pushtetit gjyqësor” në kuptimin kushtetues.

Gjykata Kushtetuese vëren se dispozita e nenit 135 të Kushtetutës, sipas të cilit, pushteti gjyqësor ushtrohet nga [gjykatat] Gjykata e Lartë, gjykatat e apelit dhe gjykatat e shkallës së parë, në aspektin procedural penal, do të thotë se një person nuk mund të deklarohet fajtor për kryerjen e një veprë penale, e as mund t’i jepet një dënim penal, pa një vendim gjykate, të marrë në bazë të ligjit. Në aspektin kushtetues, administrimi i drejtësisë është funksion i gjykatave, çka përcakton vendin e kësaj dege të pushtetit në sistemin e institucioneve të pushtetit shtetëror dhe statusin e gjyqtarëve. Asnjë institucion tjetër apo zyrtar i shtetit nuk lejohet ta kryejë këtë funksion.

Normat dhe parimet kushtetuese, mes të tjerash, e drejta e personit për një proces të rregullt ligjor, përbëjnë bazën e nocionit të dhënies së drejtësisë. Administrimi i drejtësisë nga gjykata, që ka në themel të drejtën e personit për një arbitër të pavarur dhe të paanshëm, nënkupton shqyrtimin e një çështjeje që është përgatitur më parë dhe dhënien e një vendimi përfundimtar mbi të. Gjatë gjykimit, një gjykatë e shkallës së parë, duke ushtruar këtë funksion, është e detyruar të hetojë të gjitha rrethanat në mënyrë të plotë, në tërësi dhe në mënyrë objektive dhe ta zgjidhë çështjen në themel.

Gjykata Kushtetuese vë në dukje, se funksioni kushtetues i dhënies së drejtësisë nga gjykatat është i ndryshëm nga funksioni i ndjekjes penale që ushtron prokurori. Për rrjedhojë,

Gjykata Kushtetuese nuk bashkohet me mendimin e shprehur se vendimi i prokurorit për pushimin e çështjes penale përbën dhënie të drejtësisë. Kur ushtron ndjekjen penale prokurori vetëm mbledh provat për të vërtetuar akuzën dhe verifikon nëse ndodhet në kushtet që e detyrojnë të pushojë akuzën ose çështjen penale, apo ta dërgojë çështjen në gjykatë. Gjykata, në përfundim të procesit vendos për deklarimin fajtor ose të pafajshëm të të pandehurit, që do të thotë se, në ushtrim të funksionit të dhënies së drejtësisë në kontekstin penal, është gjykata që vendos për themelin e akuzës së ngritur nga prokurori. Veç kësaj, pushimi i akuzës ose i çështjes penale nga prokurori, në vetvete nuk barazohet me pafajësinë e të pandehurit.

Përfundimisht Gjykata Kushtetuese vlerëson se vendimmarrja e prokurorit në përfundim të fazës së hetimeve paraprake, si në rastin kur vendoset dërgimi i çështjes në gjykatë, ashtu dhe kur vendoset pushimi i çështjes penale, duke pasur parasysh natyrën e funksionit kushtetues të tij, është rezultat i shprehjes së vullnetit të këtij organi në ushtrim të ndjekjes penale.

Sa më sipër, Gjykata Kushtetuese konkludon se dispozitat e kundërshtuara nuk vijnë në kundërshtim me nenin 135 të Kushtetutës.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 145/2 të Kushtetutës dhe të nenit 68 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Vladimir Kristo (kryetar), Fehmi Abdiu, Gjergj Sauli, Kristofor Peçi, Kujtim Puto, Xhezair Zaganjori, Petrit Plloçi, Sokol Berberi, Sokol Sadushi.